

Német Pedagógiai Csereszolgálat DSD ösztöndíja Kormos Henriett beszámolója

Mikor 2015 elején tudomásunkra jutott, hogy lehetőség van egy Német ösztöndíjra pályázni, én és DSD-s csoporttársaim (Szalontai Petra és Bollók Máté) nem haboztunk, és azonnal jelentkeztünk. Projekt munkaként egy rádióadást küldtünk be, és kitartásunknak meg is lett az eredménye, ugyanis pár hónap múlva értesítettek, hogy az ösztöndíjakat megnyertük.

Mindannyian lelkesedve fogadtuk a hírt, és alig bírtuk kivárni, hogy elkezdődjön a nyár, és kezdetét vegye a három, illetve négy hetes németországi kalandunk. Én a négyhetes Német Pedagógiai Csereszolgálat által kiírt ösztöndíjat nyertem el, ami igazán felejthetetlen élményeket nyújtott számomra.

Az utazásomról részleteket a budapesti Német Nagykövetség által szervezett előzetes találkozón tudtam meg. Büszkeség töltött el, hogy én lehetek az egyike azon 8 diáknak, akik ezzel a nyereséggel büszkélkedhetnek. Már csak a gondolat, hogy 4 hetet Németországban tölthetek, teljesen felcsigázott, és nem hittem, hogy ennél még jobb lehet, ám amikor megtudtam, hogy különböző csoportokra leszünk bontva, és a csoportok ösztöndíjasokból tevődnek össze a világ minden tájáról, hihetetlen boldogság fogott el. Mindig is nyitott voltam más kultúrák megismerésére, és a hír hallatán, hogy Venezuelából, Marokkóból, Japánból, Csehországból és Togóból jövő diákokkal fogok egy hónapot eltölteni, alig bírtam kivárni az augusztus 8-át, amikor ez az egész program végre megkezdődött.

Az utazás napján a másik magyar ösztöndíjas lánnyal izgatottan érkeztünk meg Köln repterére, ahol szerencsére az egyetemista csoportvezetőnk már várt ránk. Az első nap eléggé idegenek voltunk egymásnak, de szerencsére hamar megtört a jég, és estére már mindenki beszélgetett mindenkivel. Sok-sok színes program jellemezte utazásomat. Első célállomásunk Bonn volt, ahol mindenki nagy örömeire ellátogattunk egy borzasztó nagy Haribo-boltba, és mindenki vett magának tartalékot a színes kis gumicukor-medvécskékből. A kiszámíthatatlan német időjárás nem hazudtolta meg önmagát, esős és meleg, napsütéses napok váltakoztak, de szerencsére a mi kedvünk nem volt ilyen ingadozó. Az utolsó Bonnban töltött esténken mindenkinek be kellett mutatnia színes előadás keretében saját hazáját, ezt mi internationaler Abendnek neveztük, és igen jó hangulat uralkodott, mindenki táncolt vagy beszélgetett, és akiket fűtött a tudásvágy érdeklődve kérdezgetett egyéb információk után kutatva egyes országokról. A 6 Bonnban töltött nap után vonatra szálltunk, és a főváros felé vettük az irányt. Berlinben múzeumról múzeumra jártunk, és 5 nap nem volt elég megnézni a nevezetességeket, de persze a berlini fal, a Check-Point-Charlie és a Reichstag nem maradhatott el. Megízlelhettük a berlini Currywurstot, egy tipikus német ételkülönlegességet. Berlin után Duisburgba utaztunk, ahol két hetet német családnál töltöttünk vendégként. Izgatottan vártam, hogy megismerhessem az „új családomat”. Nagyon kedvesek, aranyosak voltak, a végén már úgy éreztem, hogy idetartozom, és nem is akartam elmenni. Elég színes programjaink voltak: iskolalátogatás, főzőkurzus, piknik, shoppingolás, teniszedzés, koncertek. Münsterbe és Düsseldorfba (Duisburgtól nem messze lévő városok) is töltöttünk egy-egy napot. A búcsúzás napja mindenkit szomorúsággal töltött el, ugyanakkor örültünk is a következő állomásunknak, Münchennek. Münchenben

megkóstoltuk a bajor kosztot illetve megnézhattünk tipikusan erre a területre jellemző táncokat is. Betekintést nyerhettünk egy egyetemre is, ahol sok hasznos információt tudhattunk meg, ha esetleg Németországban tervezzük a továbbtanulásunkat. Egyik nap a Zugspitzére (Németország legmagasabb pontja) is eljutottunk, ahol hó fődte táj fogadott minket, így egy kis szánkózás és hógolyócsatázás is belefért. Mivel a hegy az osztrák-német határon fekszik, Ausztriába is átmentünk egy kicsit. 2962 méter magasban a hideg és a fáradtság ellenére is jól éreztük magunkat, mindig a saját vicces kis dalunkat énekelgettük. Utolsó előtti estén pedig az összes csoport (6 ösztöndíjas csoport volt összesen) együtt elment korcsolyázni. Nagyon szórakoztató volt. A jobbak támogatták a kezdőket, és ez még jobban összekovácsolta a csapatot. Az utolsó nap könnyek közt telt el, ugyanis mindenki repült haza, de azért szerintem senki sem szomorkodhat, hiszen új barátságok és ismeretségek szövődtek, és a kapcsolatot interneten keresztül tudjuk tartani, valamint ha szerencsénk van, egyszer újra látjuk egymást. Számomra ez az egy hónap hihetetlen élményeket nyújtott, és soha nem fogom elfelejteni ezt az időt.

